

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Monumentum eius memoria à Cardinali Polo exstructum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

condemnatus fuit: Magnates, hoc est, Duces, Marchiones, Comites & filios Comitum, duodecim: Barones Equitesque Auctores novem supra viginti tres. Archiepiscopus: Episcopus octodecim. Monasteriorum Abbates sive Priores, tredecim numerantur: Monachi, aut presbyteri, quingenti: Diaconi, triginta: Archidiaconi, quatuordecim: Canonici, ad sexaginta: Doctores Theologiae undequinquaginta. Ex laicis necavit Nobiles trecentos quinquaginta sex: plebeios, centum viginti quatuor: & feminas centum & decem. Ex omni numero Martyres Solius Fidei Catholicæ causa occisi censentur centum quadraginta septem: quum ante interpositum divortium, animumque ad libidinem applicatum, non nisi Suffolciæ Comitum, & Eduardum Buchinghamiæ ducem, è medio sustulisset.

Viros literatos semper in precio habuit, curavitque ut ad publicas professiones homines docti promoverentur, quibus etiam auxit stipendia. Episcopus (præter unum Cranmerum Cantuariensem, qui ad hoc factus est, ut divortii negotio illius libidini subserviret) & doctos nominavit & minime malos; adeo ut plerique eorum postea, tam Eduardo quam Elisabetha regnante, ob Catholicæ fidei confessionem carceres & vincula subierint, nec pauci martyrii coronam acceperint. Sacramentum Eucharistiæ, quamvis id impedire conatibus hæreticis, summo semper in honore habuit. Iudicio exacto & gravi fuit, sed quod vini potu facile corrumpere: quæ res non raro subditis ipsius perniciem attulit, lenonibus, adulatoribus atque hæreticis (quibus Aulam ejus Anna Bolena repleverat) quidquid vellent ab ipso impetrantibus.

Levitas in quibusdam ejus actionibus fuit. Nam levissimis atque adeo ineptissimis de causis quosdam ab ipso magnis dignitatibus ornat. s. fuisse, historiis proditum est; ut intelligatur, posse etiam magnum Regem in stultitiam incidere, & se deridendum aliis propinare. Alius enim ob porcellum egregie assatum (quo genere cibi libentissime vescitur) alius ob Exedram regiam commodiori ab igne distantia dextere locatam, alius denique quod in lusu alexæ elegantius se ac facetius gereret, non beneficio solum, sed etiam honore auctus dicitur. Quod genus compensationis tam male atque inepte collocatum, Regiæ liberalitatis nomen non meretur.

Sed omnia, quæ perverse ab Henrico patrata fuerunt, in compendium conferre, eorumque summam quandam ad posteritatis memoriam monumenti loco transmittere, impossibile foret: & præ-

staret, æternis oblivionis tenebris eadē sepulchra jacere. Et sane hæc via est, qua (ut Plutarchus ait) improbi ad mortem contendunt, quæ in abyssum quandam tenebrarum eos præcipitat.

Quæ Mortis tenebrae a palus Acheronte refuso

Exomitt obscuras atro de gurgite noctes:

defodiens eisdem atque absorbens in oblivionem Pluroni & Manibus sacram.

VI. Polus Cardinalis quandam sepulchri inscriptionem commentus est, quæ Henrici res gestas, tanquam in brevissima tabella tribus verbis descriptas conspiciendas exhibet. Verba ipsius hæc sunt: *Si quis vellet (inquit) unica inscriptione probrosissima, omnium ejus scelerum ac iniquitatum quasi summam quandam simul complecti; nihil esset tam efficax no idoneum (considerata Henrici vita) quam si sepulchro ejus insculperetur titulus ille, quo ipse in vna tantopere delatus est, SUPREMUM ECCLESIAE IN TERRIS CAPUT.* Hæc Polus Vbi considera mihi, Lector, quid mors possit. Iacent jam tituli illi superbi, jacent coronæ, jacet fastus jacent inimicitia adversus Ecclesiam suscepta: nec jam Henricus majorem vel in hoc seculo gloriam habet, vel in altero cruciatum, quam, *Fuisse.* Nam quæ communes omnibus sunt miseriae, ab iis ne quidem Regalis dignitas est immunis. Monumentum Henrico magnificum positum est, quod etiam nunc Londini conspicitur, totum ex ære, vermiculato ad effigiem florum aliarumque figurarum opere circumdatum. Quod diutius fortasse durabit, quam duravit ipse. De nostris Regibus canit Ronfardus quæ cuilibet apertes.

Sacra Dionysio cælo ferre templum

Lustrans spectabam Regum monumenta potentum,

Imperio quorum quondam concussa tremebat

Francia, qui magnos animos spes pictore magnas

Gestabant, fastu elati, quorumque voluntas

Lex erat, & fortis fera milite bella ciebant:

Hos ego quam in cineres & humum jam morte redactus

Nec plus quam truncum aut saxum jam posse viderē,

Dicebam tacitus: Tantum sunt nomina Reges:

Nam quævis ex tanto numero post funera viris?

At Henricus non viveret, nisi cum hac nominis sui perpetua infamia, quod infelicissimis auspiciis regnaverit, & hæresi viam patefecerit, quæ per ipsius libidines ingressa pedem in Angliæ Regno fixit. Manebuntque in hominum memoria depravati ipsius mores, tanta varietate, & vitiorum virtutumque tam admirabili pugna inter se collisi.